

Arrest

nr. 247 730 van 19 januari 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Martelarenplein 20/E
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 11 september 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 augustus 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 september 2020 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 april 2018 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart in functie van zijn vader E.M. Op 26 september 2018 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 26 mei 2019 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de minister de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 226 212 van 17 september 2019 de beslissing vernietigt.

Op 11 februari 2020 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name in zijn hoedanigheid van vader van een minderjarig Belgisch kind.

Op 7 augustus 2020 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 25 augustus 2020. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.02.2020 werd ingediend door:

Naam: M.

Voornaam: J.

Nationaliteit: Iran

Geboortedatum: (...)1984

Geboorteplaats: Namager

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgisch minderjarig kind, de genaamde M. E. (RR: ...) in toepassing van artikel 40ter, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Bovenstaand artikel stelt dat de familieleden bedoeld in artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

Overwegende dat artikel 52 van het KB van 08.10.1981 van toepassing is op 'het familielid dat zelf geen burger van de Unie is (...);

Overwegende dat artikel 52, §2 van het KB van 08.10.1981 stelt dat 'bij de aanvraag of minstens binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; (...).'

Overwegende dat artikel 41, tweede lid stelt dat 'de familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, §2, die geen burger van de Unie zijn, (...) houder (moeten) zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten (...).'

Overwegende dat artikel 2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de vreemdeling in het bezit dient te zijn van:

'1 ° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, (...).'

Betrokkene legt bij de aanvraag een rijbewijs voor als bewijs van identiteit. Echter dit document wordt niet aanvaard als geldig bewijs van identiteit, gezien het niet uitgaat van de nationale overheid van Iran. Bovendien heeft betrokkene ook niet aangetoond dat hij zich bevindt in de onmogelijkheid om een paspoort te bekomen.

Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980. Betrokkenes verblijf dient te worden geweigerd. Zijn AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker voert in de synthesememorie de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 74/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd.

De betwiste beslissing voldoet niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995-96, 49).

De weigering van de DVZ is gebaseerd op het feit dat verzoeker zijn identiteit niet kan bewijzen.

1. *Verzoeker is gekend bij de DVZ als J. M., geboren in Namager op (...)1984, van Iraanse nationaliteit (O.V. ...)*

In 2005 werd het verblijf van verzoeker geregulariseerd door de DVZ op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De DVZ heeft zijn identiteit toen "aanvaard".

Verzoeker had verblijfsrecht van 2005 tot 2017. Helaas werd zijn elektronische B-kaart niet tijdig verlengd en verloor verzoeker verblijfsrecht.

Waar het om gaat is dat verzoeker geen onbekende is bij de autoriteiten. De DVZ kan de aanvragen gezinshereniging van verzoeker niet blijven weigeren omdat zijn identiteit niet zou vaststaan... Hij is inderdaad niet officieel vrijgesteld van het neerleggen van identiteitsstukken bij een aanvraag gezinshereniging, enkel en alleen omdat hij in het verleden werd geregulariseerd (cfr nota tegenpartij van 8.10.2020), maar de DVZ kan wel enige inschikkelijkheid tonen, daar men op de hoogte is van het feit dat verzoeker geen identiteitsstukken kan neerleggen uit Iran. Hij heeft zelfs een rijksregisternummer in België en is dus "gekend".

2. Moeilijkheden om documenten voor te leggen uit het herkomstland Iran

Verzoeker heeft reeds in het verleden en nu opnieuw bij de stadsdiensten te Vilvoorde aangegeven dat hij zijn identiteit niet kan aantonen. De DVZ is hiervan wel degelijk op de hoogte (in tegenstelling tot wat de nota tegenpartij van 8.10.2020 laat uitschijnen).

Zijn geboorte akte werd - met het oog op het huwelijk met Mevrouw J. G. (mama van hun zoontje E. M.) vervangen door de akte van bekendheid van het vredegerecht te Vilvoorde van 29.03.2007, gehomologeerd door de rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 17.05.2011. Destijds werd reeds uitgelegd dat de stukken betreffende de nationaliteit van verzoeker niet verkregen konden worden, wegens de chaos die er heerst en heerste op de administratieve diensten van zijn geboorteland.

Hij heeft zich ook meermaals begeven naar de ambassade van Iran, maar men kan hem geen paspoort uitreiken, daar hij niet in het bezit is van enig identiteitsstuk van Iran. Wellicht is deze onmogelijkheid te linken aan zijn Armeense afkomst.

In tegenstelling tot hetgeen verwerende partij aangeeft op pagina 4 van de nota van 8 oktober 2020, heeft verzoeker wel degelijk verduidelijkt waarom hij geen paspoort kan voorleggen.

De DVZ wekt de indruk kwade trouw aan de dag te leggen, door verzoeker verblijfsrecht te blijven weigeren om reden dat hij zijn identiteit niet aantoont. Dit is zeker niet in het belang van verzoeker, noch van het kind. De DVZ schendt de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur."

2.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde

liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de bestreden weigeringsbeslissing zowel in rechte als in feite is gemotiveerd. Zo wordt op duidelijke wijze verwezen naar het feit dat verzoeker de gezinshereniging vraagt met zijn Belgisch minderjarig kind en dit in toepassing van artikel 40*ter*, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. De gemachtigde verduidelijkt dat deze bepaling vooropstelt dat het moet gaan om de familieleden, bedoeld in artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 4° mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg, die het recht op gezinshereniging opent, vergezellen of zich bij hem voegen. Vervolgens wordt ook de feitelijke grondslag voor de weigeringsbeslissing aangegeven. De gemachtigde stelt meer bepaald vast dat verzoeker bij zijn aanvraag een rijbewijs heeft gevoegd als bewijs van identiteit en dat de aanvraag moet worden geweigerd aangezien een rijbewijs niet aanvaard wordt als geldig bewijs van identiteit, gezien het niet uitgaat van de nationale overheid van Iran. Bovendien heeft verzoeker niet aangetoond dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om een paspoort te bekomen. Verzoeker toont niet aan dat deze motieven niet afdoende zouden zijn in het licht van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991. Uit het betoog van verzoeker blijkt overigens dat hij de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing genoegzaam kent. Hij geeft immers zelf aan dat de aanvraag werd geweigerd omdat hij geen bewijs van identiteit heeft voorgelegd. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen het door de gemachtigde gehanteerde weigeringsmotief, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat de kritiek verder vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker stelt dat hij geen onbekende is voor de verwerende partij aangezien zijn verblijf in 2005 werd geregulariseerd met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Tot 2017 beschikte hij over een elektronische B-kaart.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig. De Raad wijst er op dat verzoeker een aanvraag indiende voor een verblijfskaart als vader van een Belgisch minderjarig kind en dit in toepassing van artikel 40*ter*, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. De thans bestreden beslissing houdt de weigering in van deze specifieke aanvraag. De deugdelijkheid van de weergegeven motieven en het zorgvuldig karakter van de feitenvinding die aan de bestreden weigeringsbeslissing ten grondslag liggen, dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van dit specifieke wettelijke kader.

Artikel 40*ter*, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : (...)

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet, ingevoerd bij de wet van 25 april 2007, werd vervangen bij de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (B.S. 27 juni 2016, artikel 18). De Raad merkt op dat met de voormelde wet van 4 mei 2016 de documentaire voorwaarden voor de aanvraag van een ouder van een Belgisch minderjarig kind op een duidelijke manier heeft gesteld en zelfs aangescherpt. Sinds de inwerkingtreding van deze wet is het immers vereist dat de vader of moeder van een minderjarige Belg hun identiteit bewijzen door middel van “een geldig identiteitsdocument”, terwijl het voor de ouders van een minderjarige Belg voorheen volstond om de identiteit aan te tonen met “een identiteitsdocument”. Waar verzoeker verwijst naar zijn verblijfskaart toegekend in 2005, is de vergelijking niet dienstig. Verzoeker verkreeg in 2005 een verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, hetgeen een gunstmaatregel is. De huidige aanvraag geeft aanleiding tot een verblijfsrecht indien verzoeker voldoet aan de voorwaarden, waaronder de documentaire voorwaarden. Het feit dat hij “gekend” zou zijn en zelfs over een rijksregisternummer zou beschikken, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoeker merkt vervolgens op dat hij, met het oog op het huwelijk, ook geen geboorteakte kon voorleggen en deze kon vervangen door een akte van bekendheid. Hij heeft zich meermaals begeven naar de ambassade van Iran maar men kan hem geen paspoort uitreiken omdat hij niet in het bezit is van enig identiteitsstuk van Iran. Verzoeker verwijst naar stukken in bijlagen van het verzoekschrift.

In de mate verzoeker met zijn betoog wenst aan te tonen dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om een paspoort te bekomen, blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat verzoeker de stukken in bijlagen van het verzoekschrift heeft voorgelegd aan de verwerende partij bij de aanvraag van de verblijfskaart. Het motief in de beslissing dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om een paspoort te bekomen is bijgevolg niet onjuist of kennelijk onredelijk. Er kan aan de verwerende partij ook geen “kwade trouw” worden verweten nu artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet duidelijk stelt dat de identiteit dient bewezen te worden door een geldig identiteitsdocument. Het rijbewijs, voorgelegd door verzoeker als bewijs van identiteit kan niet aanvaard worden aangezien het niet uitgaat van de nationale overheid van Iran. Verzoeker die niet betwist dat hij geen geldig identiteitsdocument heeft voorgelegd, toont aldus geen kwade trouw aan.

Het betoog van verzoeker laat derhalve niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt.

Verzoeker laat na uiteen te zetten op welke wijze artikel 74/12 van de vreemdelingenwet – dat betrekking heeft op het opheffen of opschorten van een inreisverbod – door de bestreden beslissing wordt geschonden. In deze mate is het middel dan ook niet ontvankelijk. Onder ‘middel’ moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN